

джон зрийн и дейвид левитан

УЧЛ ЗРЕЙСЪН,
УЧЛ ЗРЕЙСЪН,

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие Will Grayson, Will Grayson
Copyright © John Green and David Levithan, 2010

All rights reserved

This edition published by agreement with Dutton Children's Books, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Превод Гергана Дечева
Редактор Светлана Маринова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2014
ISBN 978-954-27-1291-6

глава трета

Цяла седмица не се случва нищо. Не, не го казвам в буквалния смисъл. Не че има недостиг на събития, но не се случва нищо съществено. Пълнен застой. И да ти кажа честно, мисля, че това е самият рай.

Събуждам се, вземам душ, отивам на училище. Всяка сутрин ставам свидетел на чудото Тайни Купър и тесния чин, после дълго и с копнеж гледам часовника си с магическия училищен автобус на Бъргър Кинг и накрая следва облекчението – звънецът след осмия час. После в автобуса на път за вкъщи, домашните, вечерята, родителите, заключването на входната врата, хубавата музика, Фейсбук, четене на статусите на другите, без да пиша моя собствен, защото... златното правило да си държа устата затворена не го позволява, а то освен вербална комуникация включва и писмена, после леглото, ставане, душ, училище... Нямам нищо против. Така ми харесва. Като гледам живота на другите, мисля, че по-разумният избор е да си остана в тъгъла на тихото отчаяние, отколкото да страдам от нелепата биполярност.

И тогава в четвъртък вечерта, точно се прибирам вкъщи, когато Тайни ми се обажда и нещо започва да се раз-

движва, да мърда, случват се разни неща???. Казвам му „зрасти“, а той минава директно на темата.

– Утре трябва да дойдеш на срещата на Алианса на homo-и хетеросексуалните.

И аз казвам:

– Не го приемай лично, но нямам такава точка в дневния ред, не си падам по алианси и сбирки. Освен това знаеш политиката ми относно извънкласните мероприятия.

– Не, не я знам – казва Тайни.

– Ето, казвам ти, против тях съм. Стигат ми задължителните мероприятия. Както и да е. Слушай, трябва да затварям, че майка ми звъни – казвам аз и затварям.

Майка ми не звъни, но се налага да затворя, защото не мога да позволя някой да ме убеди в нещо, което не отговаря на основните ми принципи. Но тогава Тайни звъни пак.

– Имам нужда от присъствието ти, за да попълним нужната бройка. Училището ще ни отпусне фонд, само ако се събираме редовно, а много неща зависят от посещаемостта.

– Защо ти е училището да те финансира? Ти си имаш собствена къща.

– Трябват ни пари, за да поставим на сцена „Тайни Денсър“.

– О. Мили. Милостиви, боже! – казвам аз, защото „Тайни Денсър“ е мюзикъл, написан от Тайни.

Като цяло това нещо е... животът на Тайни, но изпят. На сцена. И е... Нека предварително уточня, че не използвам този епитет за щяло и за нещяло.... но наистина, това е най-гейското нещо, което някога съм чувал. И като

казвам, че е гейско, не казвам, че е кофти или нещо друго, просто казвам, че е наистина, ама наистина гейско. Като за музикъл не е никак зле. Песните са доста забавни, закачливи дори. Особено ми харесва *The Nosetacke*¹⁴, в която има един незабравим стих: „Съблекалнята не е за порно за мен, защото ти си див/ и толкова Красиинив“.

– Какво? – скимти Тайни.

– Просто се притеснявам, че... хм... как го каза Гари онзи ден... „няма да е добре за каузата“ – казвам аз.

– Точно това очаквам да кажеш утре!

Усещам нотка разочарование в гласа му.

– Ще дойда – казвам аз и затварям. Той пак звъни, но вече не му отговарям, защото съм във Фейсбук, гледам профила на Тайни и прелиствам листата му с 1 532-ма приятели, един от друг по-сладки и докарани в модерни дрешки. Опитвам се да разбера кой по-точно влиза в този Алианс и дали има някаква вероятност да се окажат нещо като по-добрата алтернатива на Приятелския кръг, която няма да ме дразни твърде много. Но на този етап мога да кажа, че в групата има само неколцина членове – Тайни, Гари, Ники и Джейн. Взiram се в много дребната снимка на Джейн, която е прегърнала някакъв огромен талисман на бейзболната лига с размери на човек, при това качен на кънки за лед. И точно тогава получавам покана за приятелство от нея. Няколко секунди след като я приемам, тя вече ми пише.

Джейн: Здравсти!

Аз: Здравсти.

¹⁴ „The Nosetacke“ – заглавие на песен (в превод от английски език: „Който харесва тесни пролуки“). – Б. пр.

Джейн: Извинявай, май не беше удачно да сла-
гам тоя удивителен знак.

Аз: Ха, няма проблем.

Разглеждам профила ѝ. Списъкът ѝ с любима музика и книги е безсрамно дълъг. Минавам само през групите, които започват с „А“, и се отказвам. На снимките изглежда сладка, но не така сладка, каквато е в истинския живот, и усмивката ѝ не е... нейната.

Джейн: Чух, че Тайни се опитва да те привлече
към АХХ.

Аз: Да, така е.

Джейн: Трябва да дойдеш. Имаме нужда от
членове. Зная, че звуча доста патетично.

Аз: Да, мисля, че ще дойда.

Джейн: Супер. Не знаех, че имаш регистрация
във Фейсбук. Профилът ти е забавен. Ха-
ресва ми какво си писал в полето за хобита:
„нещо, което се върши със слънчеви очила“.

Аз: Любимите ти групи са повече от бившите
гаджета на Тайни.

Джейн: Е, да, някои хора имат живот, други –
любима музика.

Аз: А някои нямат нито едното, нито другото.

Джейн: По-весело, Уил. Ти ще си най-секса-
пилният хетеросексуален член на Алианса.

Сега вече имам усещането, че флиртува. Не, не ме раз-
бирай погрешно. Обичам да флиртувам като всеки нор-

мален човек, който е виждал приятеля си стотици пъти на границата между живота и смъртта след подобно флиртуване, което е довело до неминуема раздяла. Но ако нещо е в състояние напълно да погази основните правила да си държа устата затворена и да не ми пука за нищо и никого, това е флиртът, който вероятно идва на второ място по рискваност след онзи така очарователен и ужасяващ миг, когато започнеш да отговаряш на флиртуването и вземеш, че запечаташ с целувка приближаващото „бедствие“ и така си осигуряваш свирепи сърдечни болки. „Бедствието“ и сърдечните болки са сто процента гарантирани. Трябва да има три правила: 1. Затваряй си устата. 2. Да не ти пука за никого и за нищо. 3. Не целувай момиче, което харесваш.

Аз (след известно време): Колко хетеросексуални момчета има в АХХ?

Джейн: Хетеросексуалните момчета са... ти.

Пускам едно „lol“ и се чувствам като идиот, че дори съм си помислил, че Джейн е флиртувала с мен. Тя е просто много умно момиче, което се пали лесно, доста темпераментна и с прекалено къдрава за вкуса ми коса.

И така, вече е 3,30 на следващия ден, когато бие последният звънец и за една наносекунда усещам познатото вълнение от изливащия се във вените ми адреналин, че край, свърши се за днес, оцелях, и днес успях да се добера до края и нищо не се случи, когато с ужас се сещам, че денят не е свършил.

Тръгвам нагоре, докато всички се изсипват надолу към вратите и бягат към очакващия ги уикенд. Стигам до стая

204 А. Отварям вратата. Джейн е с гръб към мен, дупето ѝ е „кацнало“ на едното бюро, а краката ѝ – на един стол. Облякла е светложълта тениска и така, както се е навела, виждам съвсем мъничко от оголеното ѝ дупе.

Тайни Купър се е проснал върху тънкия мокет и е сложил глава върху раницата си, която явно му служи за възглавница. Вкарал се е в супертесни джинси. Краката му приличат на наденички в ципа от Деним. Към този момент ние тримата представяваме целия АХХ.

– Грейсън? – обажда се Тайни.

– Това е клубът „Хомосексуалността е проказа“, нали?

Тайни се смее, а Джейн само седи с поглед, насочен напред, и не се обръща. Чете. Погледът ми се връща към гърба ѝ, защото просто трябва да гледам някъде, нали?

– Грейсън, да не би да зарязваш своята асексуалност?

Джейн се обръща, а аз я срязвам веднага:

– Не съм асексуален, а съм аобвързвателен.

Тогавата Тайни казва на Джейн:

– Каква трагедия, нали? Единственото хубаво нещо в Грейсън е това, че той е толкова сладък, но за сметка на това отказва да излиза на срещи.

Тайни обича да ми спретва срещи с момичета. Не го прави за друго, а просто за да ме вбеси. И успява. Винаги.

– Млъквай, Тайни!

– Искам да кажа, че просто не ми е понятно – продължава той. – Нищо лично, Грейсън, но просто не си мой тип. А. – Не обръщаш достатъчно внимание на хигиената си. И Б. – Всичко, което е в твоя ползва, що се касае до външния ти вид, ми е напълно безинтересно. Мисля, че с Джейн можем да се съгласим, че имаш хубави ръце и тол-

кова.

Джейн вдига поглед и усещам лека паника в погледа ѝ. Тайни чака отговор. Намесвам се, за да я спася от неловката ситуация:

– Доста странен начин да ме сваляш, Тайни.

– Никога не бих те свалял, защото не си гей. И като всички момчета, които харесват момичета, си напълно безинтересен и лишен от сексапил. Защо да харесваш някого, който никога няма да те хареса?

Въпросът е риторичен, но ако не се опитвах да се придържам със зъби и нокти към правилото си да си затварям устата, бих му отговорил така: харесваш някого, *който не може и не иска да те хареса, защото такава любов може да се преживее много по-лесно, отколкото другата, при която те харесват за малко и после те пускат да си ходиш.*

– Само казвам, че момичетата го намират за сладък, това е – не спира той.

И едва сега осъзнавам в какъв мащабен диапазон се е развинутило коварното му въображение и инициатива. Искан е да ме докара в Алианса, за да ме нагласи с момиче. Кое то, разбира се, е пълен идиотизъм, неописуем с нормална човешка реч, и само един учител по английска литература може да намери подходящото вербално изражение за подобна проява. Накрая Тайни мълква и аз започвам да си гледам часовника и да се питам дали това се прави на тези сбирки на АХХ – седим, мълчим си един час, от време на време Тайни „осмърдява“ атмосферата с някой напълно неуместен коментар и накрая всички се прегръщаме и викаме с пълно гърло **НАПРЕД КЪМ НОВИ ГЕЙ ХОРИЗОНТИ, ВСЕКИ ХЕТЕРО – В ХОМО** или

нещо от сорта. Но точно тогава Гари и Ник се появяват с някакви момчета, които познавам много бегло. С тях има и едно момиче с къса коса в огромна тениска на *Rancid*, която стига почти до коленете ѝ. С тях влиза и тоя учител по английски, господин Фортсън, който никога не ми е преподавал, но точно това обяснява защо ми се усмихва така мило.

– Господин Грейсън! – казва Фортсън. – Много ми е приятно, че сте сред нас. Хареса ми писмото Ви до редактора на вестника.

– Най-голямата грешка в живота ми – отговарям аз.

– Защо така?

– Това е много дълга история, в която има елементи на запазване на гробовно мълчание и непукизъм – подскача Тайни. Аз само кимам с глава. – О, боже, Грейсън! Как забравих да ти кажа! Знаеш ли какво ми каза Ник?

А аз мисля: „ник, ник, ник, кой по дяволите е ник?“. И после поглеждам към Ник, който седи до Гари, което може би е улика А. Ник заравя глава в ръцете си, което е улика Б. Тайни пояснява:

– Каза, че може да се види до мен. Точно тези думи: „Виждам се до теб“. Не е ли най-удивителното нещо, което си чувал?

От лицето на Тайни не мога да разбера дали е удивително, в смисъл на ужасно смешно и нелепо, или е прекрасно, в смисъл на фантастично, така че само свивам рамене. Ник въздъхва. Главата му е опряна на бюрото. Промърморва едва чуто:

– Тайни, не сега.

Гари прокарва пръсти през косата си и също въздъхва:

– Тази твоя полиамория¹⁵ е кофти за каузата.

Господин Фортсън вдворява ред със съдебното си чукче. Истинско чукче! Горкото копеле. Предполагам, че когато е бил в колежа или там, където е завършил образованието си, дори не му е минало през ума, че това ще е част от задълженията му като учител.

– Така. Днес имаме осем души. Страхотно, момчета и момичета! Мисля, че първата ни задача по дневен ред е да обсъдим мюзикъла на Тайни „Тайни Денсър“. Трябва да решим дали да се обърнем към администрацията с молба да го финансират, или да се фокусираме върху други неща като образователни материали, разпространяване на информация по касаещите ни въпроси и така нататък.

Тайни сяда и казва:

– „Тайни Денсър“ е и образователен материал, и разпространяване на информация, и третира касаещите ни въпроси.

– Аха – обажда се Гари саркастично. – Трябва да направим така, че всички да са наясно с проблемите на Тайни Купър и да осигурим условия всички да бъдат образовани именно от него.

Двете момчета до Гари се хият, а аз, преди да се замисля, казвам:

– Не се дръж като чикиджия, Гари.

Защо го правя ли? Просто защото не мога да не защита Тайни. Джейн се обажда:

– Вижте, нека погледнем на нещата от друга гледна точка. Дали хората ще се смеят и ще се подиграват? СТО-ПРО-ЦЕН-ТА-ГА-РАН-ЦИЯ. Но е забавно, откровено,

¹⁵ Полиамория – състояние, при което си влюбен в повече от един човек. – Б. пр.

истинско, съвсем прецизно и точно представено и не е натъпкано с лайна. Доказва, че хомосексуалистите са като цяло сложни натури. А не че само си „кършат китките“ и „все си ядат ноктите“... О, *боже, как да кажа на татко*, че харесвам момчета... хлъц... хлъц... О, *колко ми е тежък животът!*

Гари върти очи и издишва през стиснати устни, сякаш пуши.

– Да, ти пък най-добре знаеш колко е тежко, защото... О, да, я да видим, как пропуснахме да отбележим, че ти си хетеро.

– Това няма отношение по темата – отвърща тя. Поглеждам я. Гледа мръснишки към Гари, а в това време господин Форстър обяснява как не може да има под-алианс в алианса и че ако това се случи, няма да има никакъв алианс. Аз се питам колко пъти е възможно да употребиш думата „алианс“ в едно изречение, но точно тогава Тайни го прекъсва.

– Ей, чакай малко. Джейн, вярно ли е, че си хетеро?

Тя кима, без да вдигна поглед, и отговаря тихо:

– Поне така си мисля.

– Трябва да станеш гадже на Грейсън – казва Тайни. – Той мисли, че си суперсладка.

Ако се кача на кантара и облека всичките си налични в гардероба дрехи, но току-що извадени от пералнята, без да съм пускал центрофугата, ако хвана по една тежест за шанга от по двадесет кила във всяка ръка и ако натрупам върху главата си книги с твърди корици и успея да задържа така, докато ме претеглят, ще бъда около осемдесет кила – точно толкова, колкото тежи левият трицепс на Тайни. Но

в този момент съм в състояние да го пребия до смърт. И щях да го направя, ако не бях прекалено зает „да потъна в земята“ или да се опитам „да се изпаря като дим“, да изчезна, да ме няма.

Седя и си мисля: „Господи, ще дам обет за мълчание, ще ида в манастир, ще те почитам всеки ден от остатъка от живота си, ако само ми дадеш едно наметало да стана невидим, хайде, хайде, дай ми наметало, сега сега сега...“. Напълно е възможно Джейн да си мисли същото и да отправя подобни молби, но не мога да я погледна в никакъв случай, защото съм буквално ослепял от унижение и неудобство.

Срещата продължава още тридесет и пет минути, през което време не помръдвам, не проговарям, не реагирам на никакви симулации. Разбирам, че Ник е успял да накара Тайни и Гари да се сдобрят и Алиансът е постигнал съгласие да търси пари за постановката на Тайни и за поредица брошури с образователна цел. Всички говорят, с изключение на Джейн, която мълчи до края на срещата.

И после свършва. Периферното ми зрение улавя как всички си тръгват, но аз не мърдам. През последните тридесет минути съм направил списък с около 412 начина да убия Тайни Купър и нямам намерение да си тръгна, докато не реша кой е най-удачният от тях. Накрая решавам, че ще го „наръгам“ с химикал. Хиляда пъти. В затворнически стил. Ставам като робот и излизам. Тайни Купър се е облегал на няколко шкафчета в коридора и ме чака.

– Слушай, Грейсън – казва той, а аз вървя право към него, хващам го за тениската, увивам я в юмрук, вдигам се на пръсти като прима балерина, но погледът ми стига едва

до адамовата му ябълка. – От всички мизерии и номера, които си ми погаждал... ти, шибан духач... – той се смее, а аз подивявам още повече.

– Не можеш да ме обидиш така, Грейсън, защото:

А) Това не е обида за мен.

и

Б) Не духам. Все още.

Срамота е, знам, и като цяло е доста трагично.

Пускам тениската му. Няма начин да го заплашиш физически.

– Както и да е – казвам аз. – Торба с лайна. Тъп гъз. Почитател на вагини.

– Ето това вече е обида – казва той. – Слушай, пич. Тя те харесва. Когато излизахме от стаята преди малко, тя дойде при мен и ме попита дали е вярно това, което съм казал, или съм се шегувал. И аз питам: „Защо искаш да знаеш?“. И тя казва: „Ами той е готин и всичко ...“. След това ѝ казах, че не съм се шегувал, и тя се усмихна закачливо.

– Сериозно ли?

– Сериозно.

И аз поемам дълбоко дъх и казвам:

– Много кофти. Защото изобщо не я харесвам.

Той върти очи и ме гледа снизходително.

– И после казваш, че аз съм луд? Тя е прелестна. Токущо оправих живота ти завинаги!

Разбирам, че не е много момчешко... знаеш... повечето момчета мислят само за секс и начините да се сдобият с парче задник и как трябва да бягат с издути панталони след всяко момиче, което им каже, че ги харесва, и така нататък. НО: това, което ми харесва най-много, е не самото

правене на нещо по въпроса, а забелязването на детайлите. Как мирише на кафе с прекалено много захар, как усмивката ѝ е съвсем различна от тази за пред камерата, как гризката долната си устна, бледата кожа на гърба ѝ. Искам да си запазя удоволствието да наблюдавам от безопасно разстояние и да се правя, че дори не забелязвам момичето. Не искам да говоря за това, не искам и да правя нищо по въпроса.

Да, мислих за това, когато бяхме застанали от двете страни на колабиралия Тайни, със сополите и ревовете му, и всичко останало. Мислех си, че мога да мина по тялото на падналия гигант, да се наведа към нея, да я целуна, да сложа горещата си ръка на лицето ѝ, да усетя невероятно топлия ѝ дъх, после да имам приятелка, която ще започне да ме мрази затова, че съм тих, и затова, че ставам все по-тих и по-тих, защото това, което харесах, беше една усмивка над огромното спящо морско чудовище между нас. И после да се чувствам като мокро лайно за известно или неизвестно време, докато в крайна сметка се случи неизбежното – да ме зареже. И тук вече за кой ли път се кълна в лоялност към моите златни правила, според които категорично възнамерявам да продължа да живея.

Можеш да я целуна и да понеса последиците.

Или да живея според правилата.

– Повярвай ми, не оправяш нищо в живота ми, затова спри да се месиш. Разбра ли?

Той свива рамене, което решавам да приема за съгласие.

– Слушай сега да ти кажа за Ник – сменя темата той.
– Знаеш, че са заедно с Гари от доста време и вчера взеха, че се разделиха. Но мисля, че между нас има някаква ис-

крица.

– Изключителна идея! В смисъл на „изключително лоша идея“! – казвам аз.

– Ама те скъсаха.

– Така. Но как би реагирал ти, ако някой скъса с теб и на другия ден започне да флиртува с някой от приятелите ти?

– Трябва да помисля по въпроса – казва Тайни, но мисля, че не е възможно да се въздържи и да се спре пред поредния кратък и предварително обречен на провал романс. – О, за малко да забравя! Трябва да дойдеш с нас в петък в Сторидж рум. С Ник ще ходим да гледаме тая група... *Maybe Dead Cats*. Интелектуален поп-пънк. Като *Dead Milkmen*, но не толкова смешни, ха-ха.

– Още не съм намерил думи да ти благодаря за предишната покана – казвам и го смушквам с лакът в реброто. Той ме бута леко, наистина закачливо, при което аз едва не падам по стълбите. Да си приятел с Тайни е като да си другаруваш с някое гигантско чудовище от приказките. Няма начин да не те нарани физически. Просто някои неща не зависят от него.

– Помислих, че ще искаш да дойдеш след провала миналата седмица.

– О, чакай. Не мога. Пускат само над двайсет и една, нали?

Тайни Купър върви пред мен, стига до входната врата, удря я с хълбок и когато вратата се отваря, едва не изкъртва пантите.

На въздух. На свобода. Уикендът чака. Студът ме залива като мощна вълна и нахлува в сградата на училището.

Слънцето клони към залез. Тайни е застанал точно пред светлината на приближаващия здрач, така че почти не виждам лицето му, а само огромния му силует, когато бърка в джоба си и вади телефона си.

– На кого се обаждаш? – питам аз, но той не ми отговаря. Просто стиска телефона си, който е потънал в гигантската му месеста ръка.

– Здрасти, Джейн! – и тук вече очите ми почти изскачат от орбитите, показвам му с пръст как точно ще му прережа гърлото, а той се усмихва и продължава да си говори. – Значи Грейсън иска да дойде с нас на *Maybe Dead Cats* в петък. Може да хапнем преди това, какво ще кажеш?

– ...

– Единственият проблем е този, че той няма лична карта. Ти нали познаваш някакъв, дето ги прави?

– ...

– Нали не си се прибрала още? Ела и вземи кльошавия му задник от двора на училището.

Тайни затваря и казва:

– Идва.

След което аз оставам като закован пирон пред вратата, а той се спуска надолу по стълбите и си подскача. Да бе, подскача си като огромно бебе и скок-подскок се отправя към паркинга.

– Тайни – крещя аз, но той не се обръща. Подскача си безгрижно напред. От крак на крак.

Не хуквам да подскачам след лудия задник, но се усмихвам (колкото и да не ми се иска). Тайни може да бъде фантастичен футболист, но ако иска да бъде гигантски скок-

льо, това е негово право в качеството му на един истински американски великан.

С горчивина осъзнавам, че няма да мога да разкарам Джейн, затова сядам на стълбите и чакам. Появява се две минути по-късно в антично волво. Боядисано е на ръка. В оранжево. И преди съм виждал колата на паркинга. Няма начин да не я забележиш, нали? Но никога не бях правил каквато и да е асоциация между нея и Джейн.

Джейн ми се струва доста мълчалива и тиха – нещо, което не върви много с крещящия екстериор на колата. Слизам по стълбите и се качвам на седалката до нея. Краката ми мигновено потъват в море от хартии от пици и всевъзможна друга храна.

– Съжалявам, знам, че е безобразно мръсна.

– Не се притеснявай – казвам аз.

Моментът е суперудобен да се пошегувам с няколко други употреби на думата „мръсна“, но съзнанието ми не спира да ми напомня: „затваряй си устата, затваряй си устата, затваряй си устата...“. След малко тишината става толкова тягостна, че се налага да проговоря.

– Значи си ги слушала тези *Maybe Dead Cats*?

– Да, не са зле. Напомнят на ранните неща на *Mr. T Experience*, само че са... абе, нещо като продукт за по-бедни хора. Обаче имат една песен, която много ми харесва. Дълга е петдесет и пет секунди. „Annus Miribalis“ и като цяло обяснява накратко теорията на Айнщайн за относителността.

– Яко – казвам аз. Тя се усмихва и завива към шосето. Тръгваме към града. След около минутка стигаме до пътен знак СТОП, тя отбива, спира колата и ме поглежда.

– Аз всъщност съм доста срамежлива – казва тя.

– А?

– Доста съм срамежлива, така че напълно те разбирам.
Но не се крий зад Тайни.

– Не се крия – казвам аз.

И тогава тя се промушва под предпазния колан, и аз се чудя защо го прави, и се навежда към мен през лоста за скоростите, и аз разбирам какво става, и тя затваря очи, и накланя главата си на една страна, и аз обръщам поглед, и започвам да изучавам планината от боклуци в краката ми. Тогава тя отваря очи и се отдръпва назад, а аз започвам да говоря, колкото да запълня тишината.

– Аз не съм наистина... ами... Аз мисля, че си страхотно момиче... ъъ... прекрасно момиче... и много хубава... но аз не съм... не съм... Май не знам... Май не търся връзка точно сега.

Тя се окопитва за секунда и казва:

– Мисля, че ми е подадена грешна информация.

– Възможно е.

– Съжалявам.

– И аз. Искам да кажа... ти наистина си...

– О, не, моля те, спри! Само ще стане по-зле. Добре, добре, погледни ме – и аз я поглеждам. – Мога напълно да забравя, че това се е случило, само ако ти напълно забравиш, че се е случило.

– Нищо не се е случило – казвам аз и после се коригирам. – Случи се едно нищо.

– Точно така – казва тя и нашата трийсетсекундна отбивка до знака СТОП приключи.

Главата ми се залепя за седалката.